

Hjälp barnen i slutna sekter

Jag läser om Markus som bara var fem år när han första gången uppmanades att lägga sig i en kvinnas säng. Då tyckte han inte det var konstigt för enligt läran skulle barn ha så mycket sex som möjligt. Från det att han var tio år skedde övergreppen allt oftare och de vuxna uppmanade barnen att ha sex med varandra. Markus är uppvuxen i sekten Familjen i Sverige.

Journalisten Charlotte Essén har skrivit boken *Sektbarn* som handlar om barn som levt och lever i svenska sekter. Vem står på de här barnens sida, undrar jag när jag läser om Jennifer, Maja, Markus, Joakim och Erik. De är uppvuxna inom Jehovas vittnen, Familjen, Knutby Filadelfia och Hare Krishna.

I boken berättar vuxna som lämnat sekterna om sin uppväxt. Det är bitvis svår läsning att ta till sig. De vittnar om systematiska övergrepp som en del av vardagen, om skräcken för ledaren där dennes ord är lag och omkullkastar föräldraansvaret, där spädbarn som inte tittar uppfostraren i ögonen när de gråter blir ruskade och skakade, där influensa betyder att du syndat och därmed får skylla dig själv, där kritiskt tänkande och ifrågasättande av läran betyder att du är drabbad av demoner som måste drivas ut. Ungdomarna berättar hur de tvingades att manipulera socialtjänst, lärare och utomstående så att det aldrig skulle se ut som att de mår dåligt. Att lägga ut dimråder för att lura omgivningen blev ett sätt att hålla sekten intakt.

Hur kan vi låta detta ske?

Antagligen för att vi vet så lite om sekter. Det finns alltid sektledare som låter sig intervjuas när ämnet förs på tal. I intervjuerna påtalar de att det som kommit fram är lögn. De säger att visst kan lättare aga någon enstaka gång ha förekommit, men det var länge sedan och inget som uppmuntras. När detta är sagt låter vi ofta saken bero. Visst finns det eldsjälar som med alla till buds stående med-

el försöker hjälpa barnen men utan rejäl forskning om sociologi, psykiatri och barns rätt i ryggen kan resultatet aldrig bli tillfredsställande. Jag säger inte heller att det alltid är dåligt att leva i en sluten religiös församling, men så länge vi på utsidan inte har kunskap om vad som sker på insidan kan vi inte se till att dessa barn får den hjälp som alla barn oavsett miljö har rätt till.

**Anna
Unsgaard**

Frilansjournalist
anna@anthibamedia.se

Det sker inte särskilt mycket forskning på området. För tio år sedan kom utredningen *I God Tro* där flera tunga remissinstanser sade ja till utredarens förslag om forskningsinsatser om barns situation i slutna samfund, där råd och anvisningar till olika berörda personalkategorier skulle utarbetas och en kontaktperson skulle utses för barnet vid hemundervisning. Inget av detta hände.

År 2003 får dåvarande socialministern Berit Andnor (s) en fråga i riksdagen om varför det inte händer något. Hon svarar att de väljer att inte gå vidare med de för-

slag som lades fram och orsaken, enligt Andnor, är remissinstansernas yttranden. Författaren Charlotte Essén menar att den dåvarande socialdemokratiska regeringen helt enkelt struntade i utredningens förslag och slutsatser.

Men vad händer nu? Det är en ny regering och fortfarande lever, enligt Essén, omkring 20 000 barn i olika sekter i landet. De här barnen lever i Sverige, men alla är inte en del av vårt trygghetssystem. De lever utan insyn på grund av det hemlighetsmakeri och den täta sammanhållning som vissa sekter dikterar för sina medlemmar.

Sverige borde inrätta ett stödcentrum för avhoppade sektmedlemmar, likt de kvinnojourer som finns. Många av de här personerna behöver hjälp att slussas in i samhället. De kan behöva både praktisk och psykologisk hjälp.

Det finns sekter som stänger dörren för alla utomstående så att barnen inte får hjälp. Men det är samhällets skyldighet att inte bara stå utanför och konstatera att dörren är stängd. Vi måste hjälpa barnen att öppna den.